

Diumenge 15 de maig, 18:30h AUDITORI

Wrong Theater

Les atrevides i descarades pel·lícules de Gunvor Nelson i Dorothy Wiley, les ansioses animacions de Martha Colburn, les enginyoses visions de Jorge Lorenzo Flores i els estranys móns de Christopher Cogan obren esquerdes en els rols i gestos esperats en les imatges dels mitjans, de la publicitat i de la pornografia; parodien l'ús dels cossos i retraten accions estranyes que configuren un teatre equivocac. Són films desinfectants que desfiguren i corrompen de manera compulsiva les representacions mediatitzades de la cultura popular per crear un univers fílmic únic i pertorbador. **Amb la presència de Christopher Cogan.**

Take Off, Gunvor Nelson, 1972, 16 mm, 10 min; **Schmeerguntz**, G. Nelson, Dorothy Wiley, 1966, 16 mm, 15 min; **Cosmetic Emergency**, Martha Colburn, 2005, 35 mm, 8 min; **Waschzwang Mama**, M. Colburn, 2006, vídeo, 3 min 30 s; **The Wank**, Jorge Lorenzo Flores, 16 mm, 1 min; **Lift Off**, M. Colburn, 1998, 16 mm, 3 min; **Don't Kill the Weather Man!**, M. Colburn, 2007, vídeo, 5 min; **Lava**, Christopher Cogan, 1996-2007, 16 mm, 3 min; **Electreat**, C. Cogan, 1996-2007, 16 mm, 6 min; **Tunnels**, C. Cogan, 2009, 16 mm, 10 min.

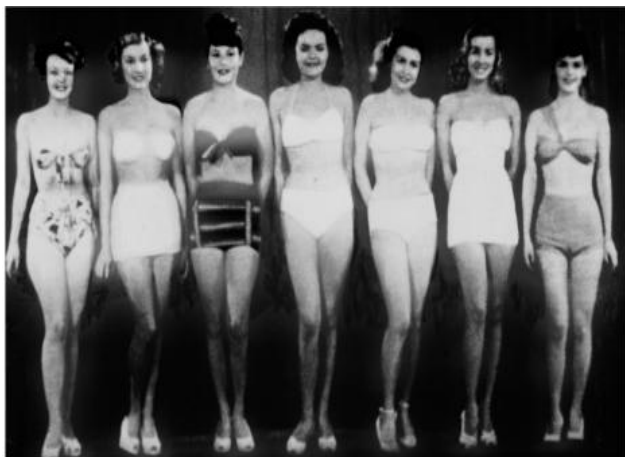
Slow Action, Ben Rivers, UK, 2010, 45 min. PROJECCIÓ GRATUÏTA en col·laboració amb LOOP / SCREEN FROM BARCELONA 2011.

I.

Gunvor Nelson va ser una de les pioneres del cinema experimental. A mitjan anys seixanta es va establir als Estats Units i va començar a utilitzar el cinema com a mitjà artístic, capturant imatges i sons per barrejar-los i reformular la realitat i els somnis, revelant-los des de noves perspectives. Nelson denomina les seves pel·lícules «personals» i no pas «experimentals» o «d'avantguarda»; són una meticulosa composició de melodies visuals a partir del cos, la memòria i la infantesa...

Take Off és una dansa, un *streaptease* metafísic que fa una paròdia del rol femení i de la sexualització del cos de la dona. La pel·lícula presenta una *stripper* de mitjana edat plena de *glamour* que mira fixament l'espectador mentre es va traient la roba a poc a poc. Un cop nua, es continua traient alegrement parts del seu cos —les cames, els pits, els braços i el cap— fins a fer-lo desaparèixer com si fos un truc del cinema mut.

Schmeerguntz és el primer film de Gunvor Nelson realitzat en col·laboració amb Dorothy Wiley, en el qual repren un tema recurrent en la seva obra: la forma en què el cos femení és observat i retratat. A la pel·lícula, les artistes llancen un atac frontal contra els ideals femenins predominants, la idealització de la maternitat i la idea de la casa com a esfera familiar. És un film abrasiu i, alhora, brillant, realitzat a partir d'imatges de revistes de moda juxtaposades amb imatges d'una dona embarassada, detritus flotant en un vàter i una dona vomitant.

II.

Les animacions en *stop-motion* de **Martha Colburn**, frenètiques, curtes i plenes de violència, són producte d'una laboriosa tècnica que combina imatges trobades amb pintures, papers retallats o paisatges acolorits per la mateixa artista i una banda sonora propulsiva. No és el treball tecnològic sinó el manual el que defineix el seu procés creatiu; Colburn rebutja l'ordinador com a mitjà per crear les seves animacions i per això les manté en un àmbit personal i íntim. L'estil ansiós del seu collage animat és una barreja inaudita d'obsessions i artesanía, fusiona la cultura pop i l'imaginari polític amb una estètica que és pictòrica i ahora punk.

«Els seus films, editats completament a la càmera, penetren cap a una irrealitat amb la convicció de Méliès... Com tots els grans miniaturistes, Colburn materialitza el temps i la concentració, però a diferència de la majoria la seva forma no ens tranquil·litza. La pel·lícula és com un tornado a 24 fotogrames per segon que va obrint esquerdes a través de la publicitat, la pornografia, la televisió, la cirurgia estètica...»

Max Goldberg

«Per mi, l'aspecte clarament únic de Martha Colburn és l'energia explosiva i la manera com actualitza la forma fílmica del *found footage-collage* establerta per Stan Vanderbeek i Dick Preston als anys seixanta. Colburn ha inventat tècniques i un llenguatge propis, la qual cosa li permet ajuntar imatges grotesques de la nostra civilització popular produïdes per la indústria dels *media* per produir cançons fílmiques sobre la tristesa universal del nostre temps. Al límit de l'escàndol, amb els fotogrames crepitant d'energia, els films de Martha Colburn són testimonis nus de la nostra època i de la nostra generació.»

Jonas Mekas

Cosmetic Emergency

Els militars americans ofereixen la cirurgia estètica gratis a tots els membres en servei actiu de les Forces Armades. Colburn utilitza de manera provocadora aquest fet com a punt de partida per a una seqüència de pintura sobre vidre rica en sàtires, on els ganivets ensangonats es converteixen en pintallavis, els militars maquillats apareixen amb els pits inflats i els seus cossos estan coberts per *burkes* de tinta... *Cosmetic Emergency* explora la idea de la bellesa a través del collage, l'acció directa i l'animació lírica. Un bricolatge vandàlic que destrueix i antropomorfitza la informació de superfície i destrueix la quimera

cosmètica, amb la qual cosa complica la vida de les dones i frustra els desitjos dels homes.

Waschzwang Mama

Pinups masculins tractats a l'estil Colburn, presentats amb la música dinàmica de Felix Kubin i Coolhave. Sota de la superfície de cossos nus i del cel·luloide, el sexe i la mort mai no estan lluny.

Lift Off

Inspirat en una tertúlia de ràdio en què se suggeria que l'exploració espacial no és sinó el desig de fecundar de l'home, la pel·lícula presenta, a través de superimposició i animació, l'espai exterior habitat per exuberants astronautes femenines flotant en la foscor, a les quals s'apropen, de tant en tant, coets-fal·lus.

Don't Kill the Weather Man!

Aquest film està inspirat en un manuscrit medieval, *Tres peregrinacions*, de Guillaume de Deguileville. Colburn 'trasllada' tres històries d'aquest llibre il·lustrat per al seu curt: el pelegrinatge de la vida, de l'ànima i de Jesucrist. Agafa prestades les imatges del llibre per explicar la història d'una catàstrofe real i imminent en el món contemporani, el final de la vida a la Terra tal com la coneixem.

III.

Jorge Lorenzo va estudiar cinema i vídeo experimental al San Francisco Art Institute. Actualment treballa en projectes de cinema i vídeo de forma independent.

The Wank

Utilitzant el raspat de pel·lícula com a mitjà d'animació, aquest projecte qüestiona el control de l'home i el seu sexe a través d'una humorística mirada de la masturbació.

IV.

Christopher Cogan ha fet pel·lícules durant gairebé dues dècades amb un estil que es podria denominar «wrong theater» (teatre equivocat). Les seves pel·lícules representen estranyes i inquietants accions interpretades per personatges sense veu ni identitat. Presenten a l'espectador visions d'una realitat paral·lela sense sentit, en termes convencionals, que creen altres móns.

L'atzar i els accidents són la clau en les seves pel·lícules. Cogan improvisa a partir d'idees —la por, l'estat d'ànim, el control...— i intenta crear una energia espontània en els seus treballs. Davant d'una societat impacient que consumeix imatges ràpidament, les accions fosques de les pel·lícules de Cogan intenten eludir la màquina incessant dels mitjans de comunicació i proposar una visió desagradable per a l'espectador atordit. Els seus treballs serveixen també com a protesta contra l'eradicació del misteri dels *media*. D'alguna manera, per Cogan, en tot el cinema hi ha un fantasma: la projecció d'una pel·lícula de 16 mm en una estança fosca imita una mena de presència espectral que la tecnologia només pot intentar imitar.

Lava és un joc d'atzar, un ritual amb un ganivet que té un efecte magnètic capaç d'atreure les criatures cap als forats més profunds de la terra. A continuació, es presenta un regne de cristall líquid, cues d'animals i sucre fos utilitzats per les criatures per crear un nou cervell.

Electreat

El ritme d'*Electreat* és avivat pels ràpids canvis dels plans d'una sola acció, pels cops tallats del zoom i per l'impacte auditiu de l'energia visual. El tema de la pel·lícula és l'adoració de l'electricitat, l'obsessió per una noia despallada, oculta, solitària, desesperada. Els símbols d'aquest film, l'electricitat i el seu culte, són conduïts per un so treballat a partir de freqüències impactants.

Tunnels

L'exterior de l'interior d'una llum d'espelma o els ratolins dins d'una serp, per dir-ho d'alguna manera. La pel·lícula agafa l'espectador mitjà i el transforma en un quasi *voyeur*, però no del tot. La bellesa de la comprensió parcial serveix com a mitjà d'expressió, encara que no ens hem de preocupar tant per les transicions entre les escenes o per la representació dels personatges que arribem a matar la diversió, una nit molt estranya de claustrofòbia que es desenvolupa en un espai-temps suspès i una por depredadora. La textura de *Tunnels* no és una superfície sinó una finestra vacil·lant amb un terror fosc de moviments espasmòdics i amb un so que ens permet el trànsit. En l'última escena ja estem, a la fi, alliberats de la preocupació pel que podria significar tot plegat.

Alan Flurry, *Flagpole Magazine*.

Programadors: Celeste Araújo i Oriol Sánchez

Pròximes sessions de Xcèntric:

Diumenge 22 de maig, 18:30h: **Evil & Pop Culture (2)**. Jardins del Mal. Inner Visions, Trips & Acid Eaters
Dijous 26 de maig, 20:00h: **Mara Mattuschka**. Obres selectes

AULA XCÈNTRIC. The Dancing Death. Subversió carnavalesca i cinema de no ficció. Del 22 de maig al 4 de juny.
Informació i matrícules: Institut d'Humanitats. Telf: 93 412 21 74; web: www.cccb.org/instituthumanitats

Si vols rebre el newsletter de Xcèntric, subscriu-te al butlletí que trobaràs aquí: www.cccb.org/es/subscripcio_newsletter
+ INFO a <http://www.cccb.org/xcentric/es> o a Facebook XCENTRIC CINEMA

